

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. V. Revocationem mortuorum ad vitam, à plurimis non credi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Plinius l. 7. natur. hist. c. 52. initio, ubi pyrata- lia recenset. Valer. Max. lib. 1. cap. 8. Celsus l. 2. cap. 6. Resurre- ctio pro- batur è sa- cris histo- riis.

Prætorium virum, quos in rogo revivisse, & cum sub- veniri non posset, prævalente flammâ vivos crematos asserit Plinius. Tæceo Hermetim Clazomenii vagum relicto corpore animum. Sileo Corfidium, qui funeris sui locatorem extulisse fertur. Neque huc arcesso Ga- bienum, qui Siculo bello, ab inferis, uti vult Plinius, re- meavit. Abeo à fabulis, & te marcentis spei hominem duco ad vera prodigia. Primum oculum mitte in Sare- ptanæ viduæ filium, quæ, uti sentit D. Hieronymus, non alius fuit quàm Jonas vates, cui ab Eliâ vitale lumen restitutum. Non commemoro Sunamitidis puerum ab alio vate secundâ vitâ donatum. Lazari tumulum quis nescit? è quo ille redivivus ad Servatoris vocem surrexit. Transeo ceteros à Christo & sacro Christi Collegio ab umbris ad vivos translatos. Constantinus quidam cum Hebræam perfidiam ejurasset, puellæ à se exanimatæ, crucis signo animam in cadaver insinua- vit. D. Severinus, teste Eugippio, Silvinum Sacerdo- tem vitâ sursum in vitam restituit, sed priusquam ex- urnâ prodiret Silvinus, quæsit Præsul, num vitam mortalem denuò luberet vivere, cui ille, Per Numen, inquit, te rogo, ne mihi patriam morare. Sopiri placet iterum & illic vivere, ubi nulla mors est. Et cum divum haberet non dubitentem, quævit exanimis. Maclovius Antistes, auctoribus Vincentio & Sigeberto, cum in Insulis Fortunatis gigantæ molis sepulchrum cerneret, ingens Mausoleum fidenti voce concussit, & cadaveri, surgeret, edixit. Paruit illud, & procerâ mole è tumulo sese levavit. Multa hic gigas Maclovio super alterius vitæ statu enumeravit, post dies demum quinos denos ad umbras remigravit. Notum ex orbis Antistite Gre- gorio, à Fortunato Marcellum, ab Agnete Præfeci filium, patrem familias à Severo mortuis exemptum. De T. jano & Falconillâ nihil attingo.

§. IV. Geminis singularibus exemplis dicta firmantur.

Vide Mat- theum Ra- derum p. 1. Vividarii Sanctorum, mihi p. 184. Exemplo resurrectio probatur ex Menæis Græcorum petito.

AVo Heraci miles Carthaginensis, uti ex Menæis facinus extinctus, ab ephebis duobus ad cælum ductus, sed non perductus. Moram iniecerunt in viâ cacodæmonum diversa telonia, in omnibus vectigal exactum. Hic pro invidia, ille pro avaritiâ, pro superbiâ iste sibi satisfieri voluit. Satisfactum. Ventum ad cæli fores, ubi spurcum agmen in Veneris telonio excubias egit, & ob impuras noxas vectigal exegit, cumque non esset quo fieret satis, recesserunt florentes illi juvenes ab ani- mo, quem in subterraneum ergastulum venera phalanx deturbavit. Dum plangit illic captivus, dum gemit, dolètque commissum scelus, adfunt iterum caelestes genii; educunt tandem specu illo diu precantem ani- mum, & ad conditorium deducunt, junguntque cor- pori. Atque dum in æde sacrâ canitur, cadaver postlimi- nio animatum ex imo tumulo, Miseremini, exclamat, & solvite. Accurritur ad vocem, repidatur, panditur ta- men sepulchrum, sepultus solvitur, & ad Thalassium Præulem adducitur; cui omnem rei gestæ seriem expo- nit, dies quadraginta impastus templa obit, corpore pavimentum verit, perpetuos imbres ex oculis pluit, & has voces, Væ peccantibus, & non dolentibus! irrequie- rus iterat, & sic secundâ morte defungitur. Nota, inquit, historia. Pro me facis, qui sic contra me. Notam cense- bam & ego, ideo recensebam. Ignotis fabulis hic locum non esse probè sciebam. Innumera alia in hanc rem sese offerunt: Dimitto; satis ista evincunt, Agmen mihi clau- det locuples testis Cyrillus. Narrat is de Andréâ purpu- rato Patre, qui Romæ multis lectulo circumfusis fato concessit. Cadaver jam pollinctum, unguine odoro jam delibutum, jam busto paratum effertur, & sacram eodem inferitur. Exequias veniunt plurimi. Adest Romanus Præsul, adfunt sacri, politici omnis ordo, sexus omnis;

Aliud exemplum ex Cyrillo.

Aardent mortuales cerei, voces inclinatæ lugubre car- men plorant mortuo. Subitò attonitis cunctis, mortuus altius ingemiscere, adstantes circumspicere, abrupto velut somno sedere, feretò sese erigere, tandem etiam surgere. Affirmavit is postmodum Romano Pon- tifici, animum ad D. Hieronymi preces in corpus re- missum, quò rectius contractas sordes elueret redin- tegrato luctu. Neque verò hic mihi quis animam in corporis latibulis delitescentem denuò per membra se- se diffudisse opponat. Nullus hic effugio locus. Neque hunc, quem dixi, mortuum Asclepiades aliquis vespil- lonum manibus extorsit, & medicamentis quibusdam spiritum latentem provocavit. Verè defunctum asserunt non unus scriptor. Et quid adhuc in causâ tam clari trepidamus? Anastasis erit omnium mortalium: ex- pergefiemus olim è longo sopore. De tempore nec tango quidem: nemini illud notum, quia nemo Fati tabel- las legit. Certum nihilominus, rediviva ossa latibulis suis exciendi ad tubæ clangorem. Monstratum hoc nobis in nostro capite. Rediit illud ad amissum vitæ mu- nus, & suismet viribus jam in mortis familiâ numera- tum sese morti eripuit. Caput sequentur membra, & decretorio illo die patebunt cum vilibus tumbis ma- solea. Prohibet universum hominum genus, sistendam judicij.

Dicta omnia luculentissimè confirmans Paulus, §. 1. Cor. 15. Christus, inquit, non resurrexit, inanis est ergo prædicatio nostra, inanis est & fides vestra. Nam si mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit. Quod si Christus non resurrexit, vana est fides vestra, adhuc estis in peccatis vestris. Ergo & qui dormierunt in Christo, perierunt. Si in hac vitâ tantum in Christo sperantes sumus, miserabiliores sumus omnibus homi- nibus.

Nunc autem Christus resurrexit à mortuis, primitia dor- mientium, quoniam quidem per hominem mors, & per homi- nem resurrectio mortuorum. Et sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes vivificabuntur. Alioquin quid facient, qui baptizantur pro mortuis, si omnino mor- tui non resurgunt? Ut quid & baptizantur pro illis? ut quid & nos periclitamur omni horâ? Quid mihi prodest, si mortui non resurgunt? Manducemus & bibamus, cras enim moriemur. Ecce mysterium vobis dico: Omnes quidem resurge- mus, sed non omnes immutabimur. Itaque fratres mei dilectissimi, stabiles estote & immobiles; abundantes in opere Domini semper, scientes, quòd labor vester non est inanis in Domino.

ritu sebat. Sen, que verior videtur interpretatio: Cur omnes fideles vobis primum suscipiunt, ad restandam spem resurrektionis, ut ipsi scilicet boni moriem. si mortui non resurgunt? Nam, uti Tertullianus loquitur, dum Sacramentum Baptismi impenditur corpori, corpus consecratur immortalitati.

† 1. ad Corinth. cap. 15. vers. 32. & 51. & 58.

§. V. Revocationem mortuorum ad vitam à plu- rimis non credi.

Sed quid, objiciat quis, contra larvas disputas? hæc nobis à verâ fide certa; neque ullus est, qui te audiat, & non prius hæc talia quàm audiat, credat. Audio & ego. Et quæso liceat vel in summâ Christi resurgentis gloriâ ingemiscere, & quod sentio, liberè profari. Post mortem in vitam reditum, verbis fatentur omnes, factis negant innumeris. Neque fieri potest, sic vivere, ut passim vivitur, & vitam aliam sperare. Ab iis hoc disce, qui de secundâ vitâ certi, primam illam amittere pro- levi habuerunt, corpus quod sciverunt in foveam abji- ciendum, bufoni viperæque in rixam objiendum, ce- spite non suo tegendum vilis illi texerunt, paverunt parcius; & cum opus, omnem sanguinem per stillicia emiserunt, cum fenore recepturi. Spes hujus tam illis indubia fuit, ut nihil non tolerare sint ausi. Laminas, bestias, tædas, rogos, rotas, cruces perpessi (recentia memoro) lento farmentorum ambitu tostii, vivi terrâ obruti

CAPUT X.

Christus reviviscens varie suis se spectandum præbet.

obruiti, pro metâ & scopo infaudi lusûs constituti, acutissimo injecti saxo, tabulâ te&ti librarum mille pondo superjecto ponderes in frustra comminuti, eò crudeliùs quò lentius, pellibus urforum vestiti, molossis lanandi objecti. Taceo ceteros qui torti, lacerati, dissecti, quorum spirantium adhuc & à suspensio repentium viscera palpitantia erepta, in ahenum bulliendâ injecta sunt. Alii intestina lentâ ad baculum circumductione educenda, ut tardior mors iret, præbuerunt; dissecto ventre (horret animus) inspersam avenam receperunt, equis pabulum offusuri, plantis ferreas soles prægrandibus clavis affixas gestârunt; linguam sub mento evellendam non recusârunt; tibiârum pellem in modum ligularum avellendam porrexerunt; bulliens oleum per os insulsum impavidè hauserunt; nudis ventribus injectos vivos glires ignitis & obversis pelvibus detentos, atque dentibus effugium parare coactos pertulerunt. Et hæc quæ Tiberius aliquis & Torila erubescat, hæc, inquam, avum hoc nostrum vidit paucis abhinc annis in Galliâ, Angliâ, Belgicâ Christianis in Christianos designata. O nimium miseris, si vitam in tantis suppliciis & innocentes amiserunt, illam non amplius recuperaturi! Certi fuerunt, aliâs numquam passi tam immania, animos suos tanto furore exturbatos, in corpora non lacerata, sed integra, & quovis sole splendidiore reversuros. Sed heu! quàm à multis in contrarium itur, quibus verminosa caro colitur, comitur, pascitur, mulcetur, saginatur; jacet neglectus & incomptus animus. Atqui hoc non est, uti mihi objectum, de meliori vitâ nil ambigere. Nam & lex illa scitur, neminem fictis voluptatibus saturum, ad veras illas admitti. Hanc legem promulgans Paulus, si, ait, commortui sumus, & convivemus, si suspiramus, & conregnabimus. Si tamen compatimur, ut & conglorificemur. Nimirum Christus, in doloribus, nos in deliciis vivemus? illius erunt, sputa, spinæ, flagra; nostrum erunt mensæ, rifus, joci, voluptates, gaudia, honores, tripudiâ? Et quamdiu consiliis tam fatuis inhærebimus? Humiliavit semetipsum, & exinanivit Christus, nos extollimur, & quidquid humilitatem sapit, ut inimicum detestamur & refugimus. Hoc profectò sustinere, hoc compati, hoc commori non est: quâ igitur ratione conregnabimus? Quàm verendum, ne quàm longè à Christi humilitate, tam longè ab illius gloriâ simus. Hæc illam sequitur mensurâ pari reddenda, ut quantum quis sese hic abjecerit, tantum in meliore vitâ extollatur, nec ultra; & quantum hîc sese quis extulerit, tantum abjiciatur in alterâ. Vera gloriæ mensura humilitas. Proinde seridè vide, an hîc abjici malis cum Christo, an extolli cum lucifero. Spes vana est, quæ promissa affectat præmia, & præmittenda detrectat supplicia. Non conglorificabimur, si non compatiamur; non convivemus, si non commortiamur; non conregnabimus, si non sustineamus. Optimè Chryostomus: *In omni re aut actu virtus agendi, spes est præmii futuri. Qui enim arat, arat ut metat; qui pugnat, pugnat ut vincat. Nam cum sit ita disficile in hoc mundo servare justitiæ sanitatem, quis contentus esset adversus seipsum quotidie lutamina exercere, nisi ad spem respiceret resurrectionis? Tolle ergo spem resurrectionis, & soluta est tota observantia pietatis. Si igitur, inquit Damascenus, resurrectio non est, neque Deus neque providentia est, sed casu feruntur omnia. Videmus justos plurima patientes, improbos florentes, voluptatibus dissuientes. Quis non mutandas aliquando vices dixerit, sed suo ac desinito tempore? Erit igitur resurrectio, justus est Deus omnem virtutis actionem remuneraturus, omnem sceleris turpitudinem puniturus. Laboremus Christo, & speremus. At verò meliorem vitam nemo verè sperat, qui perituram nimium amat.*

Adolescentis prodigi pater, ut filio natu majori persuaderet, cæta domûs ingressum, & communis lætitiæ societatem, Epulari avem, inquit, & gaudere oportebat, quia frater tuus hic mortuus erat & revixit, perierat & inventus est. Moriente Christo, Apostoli velut optimi pastoris oviculæ videri poterant amissæ, ita in lateribus sese penetrârunt; pastor ipse à lupis interceptus, ad crucis pedum occubuit, nec à vivis visus est amplius in diem usque tertium, prout vaticinatus Zacharias, *Perisse autem pastorem, inquit, & dispergentur oves. Percussus pastor & mortuus erat, sed revixit, & dissipatas oviculas collegit; ad mutuos aspectus & colloquia utrimque cum gaudio ingenti reditus est apertus. Gavisi sunt discipuli viso Domino. Hic necessarium proctus compendio docere, quomodo suis Dominus Jesus sese reditu in vitam ostenderit, quo loco, quo tempore, quâ horâ sepultum corpus animârit.*

§. I. Quo tempore Christus, & an primus omnium resurrexerit.

Corpus beatissimum quod habitavit Verbum æternum, non solum non in cineres & tabem ire debuit, sed nec mori debuisset, hujus hominis dignitatem spectare mors potuisset. Cùm enim anima beatitudine suâ jam frucretur, corpori quoque immortalis debebatur vita. Sed bono nostro subit mortem, amor nostri in crucem illâ extulit. At postquam justitiæ divinæ litaturus est, cælestis vita, quam moriendo promeruit, huic corpori concessa. *Humilitas passionis, Augustino teste, meritum est resurrectionis.*

Quàm autem certum est hebdomadis sexto, seu Veneris die Servatorem esse mortuum, tam compertum est ante diem Dominicam ad vitam non esse revocatum. Sed finem primæ, & principium tertiæ diei sumamus. Die Veneris sero vespere in tumultum receptus, initio Dominicæ è tumulo progressus. En optimus pastor absentis tempus & tristitiæ, quantum potuit, contraxit solatio suorum.

Quod horam reviviscens Christi atinet, sunt è Quâ horâ præficus Patribus, qui cenfant Christum post mortis medium horâ primâ in vitam rediisse. Alii, à quorum parte nos stamus, ad auroræ ortum redeunte jam sole id factum existimant. Hebræus Vates cantando velut provocans, *Exurge, inquit, gloria mea. Responderet: Exurgam diluculo.* Itaque à Christi morte ad reditum vitæ Christi fluxerunt horæ quadraginta. His anima fuit in limbo. morte ad reditum vitæ fluxerunt horæ 40. Triginta sex horis corpus exanime sepulchro quædebatur. Christus enim mortuus est horâ nostrate tertiâ pomeridianâ. Quod divus Prosper hac sententiâ expressit. Vespere Dominus in cruce, manè in Resurrectione, meridie in Ascensione. Quod & sacrum Ecclesiæ metrum confirmat.

*Aurora celum purpurat,
Resultat ether laudibus,
Mundus triumphans jubilat,
Infernus horrens infremit:
Rex ille dum fortissimus
De mortis inferno specu
Victor triumphat, & suo
Mortem sepulchro funerat.*

Dixerat Christus, *Me oportet operari opera ejus qui misit me, donec dies est.* En dies operantis Christi, triginta quatuor annis nox autem triginta solum sex horæ. His clapsus denuo illuxit ætissimus dies.

Nemo fatetur fictis voluptatibus ad veras admitti.

Humilitas est vera gloriæ mensura.

Chrystostomus. In omni re aut actu virtus agendi, spes est præmii futuri.

Damascenus. Resurrectio non est, neque Deus neque providentia est, sed casu feruntur omnia.